

ζουν δυνατά, σάν κάτι νά τά τρώαζε κι έπειτα άπλώθησε και πάλι ή σισπή. Τ' άηδόνι έπαψε νά κελαιδιή κι' οι περιπλοκάδες νά θροΐζουν. 'Ο Γιαννάκης πλισταέτο βιολι ήσυχα και με προφύλαξη, αλλά μ' άγωνία άρχισε νά τον πιάνη. Στήν κρυψώνα του, μέσ' στις περιπλοκάδες, τού φαινότανε σά νά εΐταν μέσ' στο σπίτι του, σάν άκριμ μέσ' στη λόχη, τώρα τού φαινότανε πως εΐταν άκριμ μέσ' στην παγίδα. Μιά άδύνατη λάμψη τού φεγγαριού φώτισε άξαφνα τó δωμάτιο και τó δυστυχισμένο Γιαννάκη πού τετραποδίζοντας σχεδόν εΐχε φτάσει κάτω άπ' τó βιολι. 'Η λάμψη έδωσε σέ λίγο. 'Υστερ' από λίγο ένας ήχος γλυκύς και παραπνοιάρικος άκούστηκε. 'Ο Γιαννάκης εΐχε άγγίξει κάποια χορδή τού βιολιού. Μ' άξαφνα από κάποια γωνιά τής αιθούσας, όπου κοιμότανε κάποιος, άκούστηκε μιά θυμωμένη φωνή :

— Ποιός είν' αυτός ;

Τού Γιαννάκη κόπηκε ή πνοή, αλλά ή χοντρή φωνή άκούστηκε και πάλι :

— Ποιός είν' αυτός ;

'Ενα σπίτρο άναψε στον τοίχο, τó δωμάτιο φωτίστηκε και τότε, Θέε μου, άκούστηκαν βλαστήμιες, γροθοκοπήματα, κλάματα τού παιδιού, θρήνος και όδυμος. ***

Τήν άλλη μέρα ό δυστυχισμένος Γιαννάκης δικαζότανε στο δικαστήριο ως κλέφτης. 'Ο δικαστής κι' οι πάρεδροι έβλεπαν μπροστά τους τó φτωχό αυτό παιδί με τó δάχτυλο στό στόμα, με τó βλέμμα άπλανές και φοβισμένο, μικρόσωμο, καχεχτικό, βρώμικο, γεράτο μάλλωπες, πού δέν έξερε πού βρισκότανε και τι ζητούσαν άπ' αυτό. Πώς νά δικάζουν ένα τέτοιο έλεεινό πλάσμα, δεκα χρονών μόλις πού δέ μπορούσε νά σταθή στα πόδια του ; Πώς νά τó στείλουν στη φυλακή ;

Τά παιδιά τά συγχωρεί ό νόμος, αλλά πρέπει νά μη τó ξανακάνη. Γι' αυτό ό πρόεδρος προσκάλεσε τó Στάθη τó νυχτοφύλακα και του εΐπε :

— Πάρε αυτό τó παιδί και δός' του ένα μάθημα με ραβδισμός.

'Ο Στάθης έγειρε τó ήλιθιο κεφάλι του, πήρε τó Γιαννάκη και τόν μετέφερε στο σινοβόλιω. Τó παιδί δέν καταλάβαινε περί τίνος έπρόκειτο, αλλά εΐταν περιτρωμο και δέν έλεγε ούτε λέξη. Μονάχα όταν ό πελώριος Στάθης με μιά γροθιά τó έριξε χάμα και ύψωνόντας τó πουκαμισάκι του, ύψωσε τó ραβδί του ό δυστυχισμένος Γιαννάκης φώναζε :

— Μανούλα μου !

Και σέ κάθε ραβδισμό φώναζε :

— Μανούλα μου !

'Αλλά ή φωνή του γινότανε όλοένα πιό χαμηλή, πιό σιγανή, ως τή στιγμή πού οι πληγές του τόν έκαναν νά σπάσση, νά πιάση νά έπικαλεϊται τή μανούλα του! Φτωχό συντριμμένο βιολι!... 'Ω βάρβαρε κι' ήλιθιε Στάθη ! Χτυπάν οι άνθρωποι παιδιά τόσο μικρά ; Τό δυστυχισμένο παιδί εΐταν πάντα άσθενικό και καχεχτικό μιά τώρα μιά έλάγιστη πνοή ζωής έμενε σ' αυτό.

'Η μητέρα του έφτασε τέλος και παράλαβε τó παιδί, αλλά άναγκάστηκε νά τó πάρη στην άγκυλιά της γιά νά τó πάρη στό σπίτι. Τήν άλλη μέρα ό Γιαννάκης δέν σηκώθηκε από τó κρεβάτι.

Τά χελιδόνια κελαιδούσαν άπάνω στην κερασιά πού εΐταν μπρός στο παράθυρό του' μ' άχτίδα τού ήλιου έμπαινε και φώτιζε με τή χρυσή τής λάμψη τó πληγωμένο κεφάλι τού παιδιού, και τó μοντάκι του στο όποιο δέν άπόμεινε πιά ούτε σταγόνα αίματος. 'Η άχτίδα έκεινή τού ήλιου εΐταν ό δρόμος από τόν όποιο θα περνούσε σέ λίγο ή ψυχή τού παιδιού.

Βραδυάει' οι χωριανοποΐλες πού θέριζαν τó χορτάρι τους, γυρίζουν τραγουδώντας. Μιά φλογέρα κάποιου βοσκου άκούγεται μακριά. 'Ο Γιαννάκης άκούει γιά τελεντάκια φροά τά τραγούδια και τούς ήχους τού χωριού. 'Αξαφνα τó έτοιμόθαγατο πρόσωπό του μεταμορφώθηκε και τά σβημένα του χείλη ψιθύριζαν :

— Μανούλα...

— Τι είν' αγάπη μου ; τού λέει ή μητέρα του με φωνή πνιγμένη στα δάκρυα.

— Μανούλα, ό Θεός θα μου δώση εκεί ψηλά στον ουρανό εν' άληθινό βιολι ; Θά μου τó δώση ;

— Ναι, παιδί μου, ναι, ναι ! άπανταί ή μητέρα του μη μπορώντας τίποτε άλλο νά πη μέσ' στον πόνο πού τής ξεσκίζε τήν καρδιά.

Και ψιθυρίζει σέ λίγο με λυγμούς :

— Χριστέ μου ! Χριστέ μου !

'Εγειρε τó πρόσωπό της άπάνω στό τραπέζι κι' άρχισε νά ούρλιάξη σάν τρελλή. Τό άγαπημένο της παιδίό της πέθανε.

Όταν άηκασε πάλι τó κεφάλι της και ξανάειθε τó παιδί, τó μάτι τού μικρού μουσικού εΐταν άνοιχτά κι' άκίνητα και τó πρόσωπό του άκαμπετο. 'Η άχτίδα τού ήλιου εΐχε έξαφανιστεί.

Γιαννάκη, άναπαύου εν ειρήνη.

Πάνω από τόν τάφο σου οι τίτιες θρηγούνε !...

'Ερρ. Σιέγκεβιτς

CATULLE MENDÉS

ΤΑ ΤΡΙΑ ΣΥΡΤΑΡΙΑ

Μένα κίνημα άποφασιστικό—σάν κάποιου πού δέν θαλλάξει πιά γνώμη ! — ή κόρησα Μαντελίνα έδειξε τó γιαπωνέζικο έπιπλο με τις τρεμάμενες άνταγίες τού ροδίνου βερνικιού του και τών χρυσωφών τών στολιματώνικατώπών τó φως τών λαμπτήρων και με πολλή σοβαρότητα, ή χαριτωμένη αυτή γυναίκα εΐπε.

—'Ανοίξετε τó ένα άπ' αυτά τά τρία συρτάρια ! και προσπαθείστε νά διαλέξετε καλά, γιατί, Βαλεντίνο, στό καθένα, έχω κρύψει μιάν άπάντηση στην παράκληση πού μου άπευθύνατε από εδó κι' έξη μήνες. 'Αν πετύχετε τήν καλή άπάντηση—αυτή πού λέει «Ναι !»—θ' άναγκασθώ νά μ'ή άρνηθώ πιά. Μά άλλόμονο άν συναντήσετε μιάν άπ' τις κακές άπαντήσεις, δέν θα με ξαναδήτε.

— Μ' αυτό τόν τρόπο — άπάντησεν αυτός, έχω δύο συμπώσεις έναντιον μ'ας. Τί σκληρή σκέψη εΐταν τούτη, λατρεμένη μου ;

— 'Ε! εΐλενε αυτή, θάχω τήν παρηγορία, τούλάχιστον, άν βρεθώ στην άνάγκη νά σάς εΐχαριστήσω, νά μπορώ νά κατηγορήσω τήν τύχη γιά τó σράμά μου.

Μπρός στα τρία συρτάρια στάθηκε γιά πολλήν ώρα άναποφάσιστος. Τό τρεμάμενο χέρι πήγανεν άπ' τόνα στάλλο χωρίς νά τολμάει νά σφύρι τή χρυσωμένη λαβή τους. Κ' ή καρδιά του εΐταν γεμάτη στενοχωρία, άπ' τó φόβο μ'ας κακής διαλογής. Τέλος έμπιστευόμενος, στην θεία ευσπλαχγία τής πρόνοιας, τράβηξε με τά μάτια κλειστά τó ένα άπ' αυτά. Τί χαρά ; τί άτέλειωτη ήδονή ! 'Η άπάντηση — ένα φύλλο χαρτί πού άνοίχτηκε τόσο γρήγορα — έλεγε τή λατρευτή λέξη «Ναι».

Σήκωσε τήν Μαντελίνα πού κοκκίνισε στην άγκυλιά του και τήν πήρε ! Καμιά αντίσταση δέν θΐταν τώρα δυνατή — έπίδες από μιά μυστηγή άρνηση στην άπόσχεση πού εΐχε δώσει. Καί ή Μαντελίνα εΐταν ένα τίμο πρόσωπο πού εΐχε τήν άξιοση νά λείπει πώς κρατούσε πάντα τó λόγο της. Καί ύποτάχτηκε.

—'Ως τήν ώρα πού τά γκριζα και ροδίνια δάκτυλα τής αυγής άνοίγουν τις μουσλίνες τών παραπετασμάτων, έννοιωσαν τις γλυκιές χαρές τής αγάπης πού σβήνει και πάντα δυναμώνει ξανά.

Κι' όμως ό Βαλεντίνος δέν εΐταν έντελώς ικανοποιημένος. 'Υστερα άπ' τις εστάσεις κάποια θλιγνή άνέβηκε στο μετωπό του και στό μάτι του.

—'Ω ! τόν ρώτησε εκείνη μεκλήξη, τί σου χρειάζεται άόμνη και από τί παραπονεϊσαι, άγαπημένη μου ;

— 'Εχω μιά δυσάρεστη σκέψη, εΐπε.

— Σύ ! κοντά μου ! ποιάν ;..

— Σέ χρωστώ στην τύχη, όχι σέ σένα τήν ίδια. Κι' έμενε συλλογισμένος. 'Αλλά τότε, έκείνη, γελάοντας τρελλά σιμά στό χέλι του :

— Κουτέ, τοδεϊπε, εΐχα βάλει τήν ίδιαν άπάντηση και στό τρία συρτάρια. Μετάφρ. Κ.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

'Ενας 'Αγγλος σοφός έλεγε :

—'Ας μου δείξουν τά φορέματα πού φόρεσε μιά άγωνιστή μου γυναίκα σ' όλη της τή ζωή και μπροά νά σάς γράψω τήν βιογραφία της, χωρίς νά πέσω καθόλου έξω !...

Κατά τó Μάθημα τής 'Αριθμητικής :

'Ο Διδάσκαλος.—'Αν σου δώσουν τρία αυγά και τά φάς τί θά μείνουν ;

'Ο Μαθητής.—Τά τούφλια !..

ΓΙΑ ΣΕΝΑ

[Τού 'Ερρ. Χάϊνε]

'Ηλιο και ρόδα και πουλιέ και κρύνα άφροπλοισμένα
 πόσο πολό τ' αγάπηση και κείνα πόσο έμένα !
 Τώρα γιά σένα μοναχά μαγαζονομια και σβήνω
 γιά σένα τήν άστεισηση τού έρωτος πηγή,
 ποσαι γιά μένα δια μαζι, τó ρόδο και τó κρύνο,
 ό ήλιος, τó πουλι...
 Μετάφρ. Π. Ραϊση

Είς τó προσεχές φύλλον τού «Μπουκέτου», έπίδες τών άλλων και ένα θαυμάσιο διήγημα τού γνωστού λογοτέχνη και δημοσιογράφου κ. Στ. Στ. Στ. υπό τόν τίτλον 'Ο ΚΛΕΑΡΧΟΣ», γελοιογραφημένο από τόν ίδιο.